

שהרי השיעור בכדי לעשות פטופוט הוא יותר מלעשות פי כור.

והא קיימא לן לגבי שיעור הוצאה של דבר אחר דשיעורא דרבנן נפיש מדרכי יהודה?

דהרי תנן במתניתין בשיעור הגמי: רבי יהודה אומר: כדי ליטול הימנו מדת מנעל לקטן, שהוא פחות משיעור של רבנן, כדי לעשות תלאי.

הרי שרבי יהודה מחמיר מרבנן, ולמה כאן הוא מקל יותר מהם? (4)

ומתרצינן: אימא בדברי רבי יהודה: כדי לפוד, לטייח את הבקעים של פטופוט רגל של כירה קטנה, שהוא פחות מלעשות פי כור זהב.

[סובין כדי ליתן על פי כור של צורפי זהב].

תנו רבנן: המוציא שיער — כדי לגבל בו ג-9

תנא: כדי ליתן על פי נקב קטן של הפקק שעל צלוחית היין, ולא של שמן או דבש. שהיין יוצא דרך נקב קטן יותר לעומת הנקב העשוי להוצאת שמן ודבש.

שנינו במשנה: דבק כדי ליתן בראש השפשא.

תנא: כדי ליתן בראש שפשא, נסר קטן, שבראש קנה של ציידין, שצריך לשים שם הרבה דבק כדי שהעוף ידבק כשישב שם.

שנינו במשנה: זפת ונפרית כדי לעשות נקב.

תנא: כדי לעשות נקב קטן [עיין במשנה].

שנינו במשנה: חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב. רבי יהודה אומר: כדי לעשות פטופוט.

והוינן בה: למימרא וכי תאמר דשיעורא דרבי יהודה נפיש גדול משיעורא דרבנן?

ויתכן ששני החילוקים של תוס' הם שתי שיטות מהותיות בצירוף חלקי השיעור בשבת. לפי החילוק הראשון, הדבר תלוי בכל מלאכה ומלאכה, אם אפשר להחשיב בה את שני החצאים כדרך עשיית שיעור מלאכה אחד.

אבל לפי החילוק השני, הכל תלוי באפשרות המעשית לצרף את שני החלקי השיעור, בלי שיצטרפו לעשות בהם פעולה נוספת כדי לצרפם.

ועיין במוסך השבת במנחת חינוך שדן בצירוף השיעורים בהרחבה, וביחס שבין צירוף חלקי השיעורים בשבת לצירוף חלקי השיעורים בענינים אחרים.

4. כתב הריטב"א דזה שהגמרא משה את שתי

לחלק בין הצד הראשון שבגמרא שאין חייבים בבישול אלא אם כן בישל במקום אחד, ובין הצירוף של שני חצאי גרוגרות בהוצאה, והשתמשו לצורך החילוקים הללו בהגדרה של הגמרא לקמן לגבי צירוף שתי אותיות שנכתבו במקומות שונים. [ועיין בתוס' לקמן קד ב].

החילוק האחד, בהוצאה לרשות אחת [כמו בכתיבה בשני מקומות], אמרינן שמצטרפים מהטעם ש"מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה". אבל בבישול אין מצטרפים לפי ש"אין דרך בישול בכך".

והחילוק השני, כיון שצלה את שני חצאי גרוגרת הבשר בשני מקומות בחתיכת הבשר הגדולה, אין הם מצטרפים משום ש"מחוסר נמי חתיכה וקריבה".